

A Fővárosi Ítéletábra a Budapesti ... sz. Ügyvédi Iroda (fél címe, ügyintéző: dr. Simon D. Gábor ügyvéd) által képviselt I.rendű felperes neve (I.rendű felperes címe) I. rendű és II.rendű felperes neve (uo.) II. rendű felpereseknek - a Darázs & Társai Ügyvédi Iroda (fél címe, ügyintéző: dr. Dián József ügyvéd) által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen kártérítés iránt indított perében - amely perbe a Dr. Keszthelyi Oszkár Ügyvédi Iroda (fél címe, ügyintéző: dr. Keszthelyi Oszkár ügyvéd) által képviselt alperesi beavatkozó neve (alperesi beavatkozó címe) az alperes pernyertessége érdekében beavatkozott - a Fővárosi Törvényszék 2017. október 30. napján kelt 10.P.24.265/2011/134. számú ítélete ellen az alperes részéről 137. sorszám alatt előterjesztett és Pf/3. sorszám alatt pontosított fellebbezés folytán meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi Ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett rendelkezéseit helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg - 15 napon belül - együttesen az I-II. rendű felpereseknek 30.000 (Harmincezer) forint plusz áfa összegű fellebbezési eljárás költségét.

A le nem rótt 94.400 (Kilencvennégyezer-négyszáz) forint fellebbezési eljárás illetéket az állam viseli.

Ez ellen az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

... - az I. rendű felperes férjét és a II. rendű felperes édesapját - 2010. december 17-én kezdődő lázas állapota miatt a háziorvosa, majd az urológiai szakrendelés is vesekövesség gyanújával antibiotikus kezelésben részesítette, ez azonban nem vezetett eredményre. A háziorvos a beteget, miután leletei a klinikai képet nem igazolták, fájdalmai pedig az elviselhetetlenségig fokozódtak, 2010. december 23-án beutalta az alpereshez. A beteget 2014. december 24-én átszállították a ... Urológiai Szakambulanciájára, ahol akut prosztatagyulladást diagnosztizáltak, és azzal bocsátották az otthonába, hogy jelentkezzen a területileg illetékes szakrendelésen. A beteg panaszai és türethetetlen vesefájdalma továbbra sem szűnt meg, ezért még aznap felvételre került az alperes Nephrológiai Profilú Osztályára, ahol tüneteit reflexes hasi passage zavarral magyarázták. A 2010. december 24-ei és 26-ai UH vizsgálat a bal vesekéheben kis követ mutatott. A december 27-én elvégzett CT-vizsgálat alapján a jobb oldali vese corticalis cysta gyulladását valószínűsítették. A betegnek továbbra is magas láza, erős hasi fájdalom volt, erős hasi nyomásérzékenységgel. A sebész konzílium teendőt nem talált, azonban kezdődő légzési elégtelenség, progresszív septicus állapot miatt az Intenzív Terápiás Osztályra helyezték. A 2010. december 29-ei CT vizsgálat során mind a vese körüli gyulladásos jelek, mind a mellkasi folyadékgyülem tekintetében szignifikáns

progressziót észleltek, és a jobb vese körüli folyadékból és cystából punctiot végeztek. A betegnek az erős fájdalomcsillapító (Petidin) mellett is erős fájdalmai voltak. A 2010. december 30-án tartott urológiai konzílium teendőt nem tartott szükségesnek. 2010. december 31-én a beteget visszahelyezték a Nephrológiai Profilú Osztályra, ahol állapota rosszabbodott, nehézlégzése volt. A tüdőembólia gyanúja miatt 2011. január 2-án végzett CT vizsgálat során a bal oldali mellüregben jelentős mennyiségű folyadékot észleltek, amely az alsó lebenyt összenyomta, míg a hátsó mediastinumban térfoglaló folyamatot, a jobb oldali vese mögött a gennyes cystának megfelelően egy 65-76 mm nagyságú gyulladásos területet találtak. Az intenzív osztállyal történt konzíliumot követően a bal mellüregből 570 ml folyadékot szívtak le, majd a beteget január 3-án az intenzív osztályra helyezték. Az urológiai konzílium megállapította, hogy a vesetályog és a perinephriticus tályog oka az elhúzódó szeptikus állapot, ezért január 4-én a jobb oldali vese eltávolítása mellett döntöttek; a műtét során férfikölnyi tályogüreg megnyílását észlelték. A hasi státusz javítása érdekében epidurális kanült vezettek be, azonban a beavatkozás közben szívleállás következett be, ezért a beteget újra kellett éleszteni. Átmeneti állapotrendeződést követően ... 2011. január 6. napján teljes keringés-összeomlás következtében elhunyt. A boncolás generalizált hashártyagyulladást, mindkét tüdő alsó lebenyét borító mellhártyákon mellhártyagyulladás képét találta, a halál okaként vérmérgezés következtében kialakult sokszervi elégtelenséget állapított meg.

Az I. rendű felperes keresetében 10.000.000 forint nem vagyoni kártérítés és járulékai, továbbá temetési költség, háztartási kisegítés és tartáspótló járadék címén felmerült vagyoni kára és járulékai megtérítésére kérte kötelezni az alperest. A II. rendű felperes keresete 3.000.000 forint nem vagyoni kártérítés megfizetésére irányult. Keresetük alátámasztásaként ... sebész-mellkassebész szakorvos igazságügyi szakértő véleményére hivatkoztak, amely szerint az alperes felelős azon döntéséért, hogy a konzervatív gyógyszeres kezelés mellett döntött, és nem távolította el korábban (már 2010. december 27-én, amikor a diagnózis megerősítést nyert) a szeptikus gócot, vagyis a veseeltávolítást és a tályog kiürítését csak január 4-én - jelentős késedelemmel - végezte el, továbbá nem tájékoztatta a beteget azon beavatkozás lehetőségéről, amely semmiképp sem lett volna célszerűtlen vagy szakszerűtlen.

Az alperes érdemi ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Hivatkozása szerint a beteg panaszai és vizsgálati leletei egymással ellentmondásban álltak, ami folyamatos megfigyelést indokolt, ugyanis a felvételtkor történt vizsgálatok során nem volt egyértelműen megállapítható, hogy a szeptikus állapot oka vagy következménye a vese körüli tályog. Hangsúlyozta, hogy a beteg ellátása a szövődményes húgyúti infekciók, pyelonephritis irányában szakmailag nem kifogásolható módon történt. Álláspontja szerint az I-II. rendű felperesek által csatolt magánszakértői vélemény ténybelileg és következtetéseiben egyaránt hibás.

A beavatkozó - az alperessel egyezően - a kereset elutasítását kérte, annak mind jogalapját, mind összecszerűségét vitatta.

Az elsőfokú bíróság közbenső ítéletével megállapította az alperes kártérítő felelősségét néhai ... kezelésével összefüggésben az I-II. rendű felpereseknek okozott károkért.

A Fővárosi Ítéltábla a 7.Pf.21.210/2015/6. számú közbenső ítéletével az elsőfokú bíróság közbenső ítéletét azzal a pontosítással hagyta helyben, hogy az alperes kártérítő felelősségét ... 2010. december 24-től kezdődő kezelésével összefüggésben az I-II. rendű felpereseket ért károkért állapította meg.

A kereset összecszerűsége tárgyában folytatódó eljárásban az I. rendű felperes 10.000.000 forint nem

vagyoni kára és járulécai, valamint vagyoni kártérítés címén 615.215 forint temetési költség és járulécai, míg háztartási kisegítés címén 2.994.525 forint lejárt járadék és annak késedelmi kamata, a jövőre nézve 2017. szeptember 1-jétől havi 45.000 forint járadék megfizetésére kérte kötelezni az alperest. A II. rendű felperes 3.000.000 forint nem vagyoni kártérítés és kamatai iránt terjesztett elő követelést.

Az alperesi érdemi ellenkérelme a kereset elutasítására irányult.

A beavatkozó - az alperessel egyezően - a kereset elutasítását kérte.

Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest, hogy fizessen meg az I. rendű felperesnek 8.699.740 forint tőkét, és annak különböző részösszegek után különböző időpontoktól járó törvényes mértékű késedelmi kamatát, továbbá 2017. november 1-jétől havi 45.000 forint járadékot. Az alperest a II. rendű felperes javára 3.000.000 forint nem vagyoni kártérítés és ennek 2011. január 6-tól a kifizetés napjáig járó törvényes mértékű késedelmi kamata megfizetésére kötelezte. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Rendelkezése szerint a le nem rótt 862.600 forint illetéket az állam viseli. Kötelezte az alperest, hogy - felhívásra - fizessen meg 388.410 forint szakértői díjat az államnak, míg a fennmaradó 261.586 forintot rendelkezése szerint az állam viseli. Kötelezte az alperest, hogy fizessen meg az I-II. rendű felpereseknek 317.500 forint perköltséget.

A háztartási kisegítés többletköltsége kapcsán utalt arra, hogy a perben meghallgatott tanúk vallomása igazolta, miszerint ... a háztartási munkák elvégzésében rendszeresen segített feleségének, az I. rendű felperesnek, és külső segítség nélkül képes volt a lakással kapcsolatban szükségessé vált kisebb javítások elvégzésére. Ezen munkák halála óta az I. rendű felperest terhelik, aki azokat a II. rendű felperes támogatása révén képes ellátni. Megállapítása szerint az I. rendű felperes reális szükségletét, a kisegítés kapcsán nyújtandó feladatok körét figyelembe véve a napi 1 órai igény nem volt eltúlzott, így ezen a címen az összecszerülésében sem eltúlzott kereset szerint marasztalta az alperest.

Az I. rendű felperes nem vagyoni kárigénye kapcsán utalt a perben beszerzett igazságügyi pszichológus, pszichiáter szakértői véleményre, amely szerint az I. rendű felperesnél a férje elvesztése után kialakult akut stressz-zavar elhúzódó gyászreakcióban folytatódott, kényszeres reakciót, kevert szorongásos depressziót váltott ki, zárkózottá, bizalmatlanná vált, baráti kapcsolatai beszűkültek, lelki traumáját másokkal megosztani nem volt képes. A teljes, ép családban való élés lehetőségének elvesztése negatívan, jelenleg is traumatizáló módon hat további életére. Kiemelte, hogy az I. rendű felperes több mint 42 évi harmonikus házasság után veszítette el férjét, idős korára támasztát. Utalt arra, hogy a házaspár életkoruknak megfelelően élte mindennapjait, a férj elvesztése váratlanul következett be, nem merült fel a perben olyan körülmény, amely alapján közeli halálára számítani lehetett volna. Minderre tekintettel az I. rendű felperes javára a káresemény idején fennálló ár-, és értékviszonyokra figyelemmel 5.000.000 forintot tartott alkalmasnak a nem vagyoni kára hozzávetőleges kompenzálására.

A II. rendű felperes nem vagyoni kárigénye kapcsán az elsőfokú bíróság értékelte, hogy a II. rendű felperes felnőttkorú, önálló életet él, azonban a szüleitől sosem szakadt el, a műhely közelsége miatt velük szoros kapcsolatot ápolt. Az édesapja elvesztésével a szűk család felbomlott, a biztonságot jelentő szülői háttér elveszett, a II. rendű felperes nem számíthat édesapja segítségére az új vállalkozásában. A trauma a II. rendű felperes élethelyzetét is döntően megváltoztatta, a trauma által okozott krízis miatt fokozódó vitális lehangoltság, mínusz érzések, generalizált szorongás, depressziós tartalmak voltak észlelhetők, fokozottan érzékennyé vált, hangulata depressziós. A

teljes, ép családban való élés lehetőségének elvesztése negatívan, a II. rendű felperesnél is traumatizáló és csak lassan kompenzálódó módon hat további életére. Minderre tekintettel az elsőfokú bíróság a káresemény idején fennálló ár-, és értékviszonyok alapján 3.000.000 forintot tartott alkalmasnak a II. rendű felperes nem vagyoni kára hozzávetőleges kiegyensúlyozására.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést, annak megváltoztatásával a II. rendű felperes javára megítélt nem vagyoni kártérítés összegét 2.000.000 forintra kérte leszállítani, míg az I. rendű felperes háztartási kisegítés címén előterjesztett vagyoni kárigényét elsődlegesen elutasítani, másodlagosan 2.027.100 forintra leszállítani kérte. Állítása szerint a II. rendű felperes javára megítélt 3.000.000 forint nem vagyoni kártérítés mértéke eltúlzott. Sérlemzte, hogy az elsőfokú bíróság az ítélete indokolása 7. oldalának utolsó bekezdésében a II. rendű felperes részére 2.000.000 forint nem vagyoni kártérítést tartott reálisnak, ehhez képest ezzel ellentétesen határozta meg a nem vagyoni kár mértékét a 10. oldal első bekezdésében. Hivatkozása szerint az elsőfokú bíróság által megítélt nem vagyoni kártérítés túlmutat annak rendeltetésén, ugyanis mind a jogvédelem, mind a speciális prevenció lényegesen alacsonyabb összeg megítélése esetén is elérhető. Nem nyert bizonyítást olyan hátrányos hatás bekövetkezése, amely ekkora összegű kártérítéssel lenne ellensúlyozható. Az I. rendű felperes vagyoni kárigénye, a háztartási kisegítés kapcsán megítélt kártérítés kapcsán kifejtette, hogy az I. rendű felperes lakásának méretéből, valamint egyéb körülményeiből nem következik, hogy a hónap minden napján 1-1 óra olyan tevékenységet kell végezni, amelyet egyébként ne végezne el saját maga miatt, vagy jelentős erőfeszítést igényelne. Tekintettel arra, hogy a háztartás körüli munkákban ... helyett a II. rendű felperes, valamint annak párja segít, méltánytalan ezért ezen a címen járadékot megítélni az I. rendű felperes javára, ugyanis nem létezik olyan vagyonsökkenés, amelyet kompenzálni kellene. Kiemelte, hogy a gyermek részéről jelentkező háztartási kisegítés nem jelentkezhet kárként, ugyanis a gyermeknek az Alaptörvény hatályba lépése óta jogszabályi kötelezettsége is a szülőjéről gondoskodni.

Az I-II. rendű felperesek fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú bíróság ítéletnek helyben hagyására irányult. Állításuk szerint az elsőfokú bíróság által a II. rendű felperesnek megítélt nem vagyoni kártérítés összege nem eltúlzott, az az általa elszenvedett sérelemmel arányban áll. Utalt arra, hogy a 2.000.000 forint összegű nem vagyoni kártérítést a II. rendű felperes részére nem az elsőfokú bíróság tartotta reálisnak, hanem maga az alperes, ugyanis az elsőfokú ítélet ezen része az alperes álláspontját rögzítette. Az alperes állításával szemben a II. rendű felperes a meghallgatott tanúk vallomásával, illetőleg a kirendelt pszichológus szakértő véleményével a perben igazolta, hogy édesapja halála miatt milyen hátrányokat szenvedett el a személyhez fűződő jogai megsértésén túlmenően. A háztartási kisegítés szükségessége folytán megítélt kártérítés kapcsán utaltak arra, hogy azt nem általános kártérítésként, hanem a lefolytatott bizonyítás eredményeként az elsőfokú bíróság mérlegeléssel állapította meg, annak sem a mértéke, sem az összecszerúsége nem eltúlzott. Amennyiben a gondoskodási szükséglet kiváltó oka az alperes felróható károkozása, az, hogy a gondoskodást a nagykorú gyermek nyújtja, nem jelentheti a károkozó kártérítő felelősség alóli mentesülését. A háztartási kisegítés mértékével összefüggésben utaltak arra, hogy a ... árlistája alapján számított összeg 75%-át a Kúria által irányított joggyakorlat is elfogadja.

Az alperes fellebbezése az elsőfokú bíróság ítéletének kizárólag az I. rendű felperes javára háztartási kisegítés címén megítélt vagyoni kártérítés, valamint a II. rendű felperes javára a 2.000.000 forintot meghaladó részében nem vagyoni kártérítés megfizetésére kötelező rendelkezéseit érintette, az elsőfokú bíróság ítéletének az alperest ezt meghaladóan kártérítés megfizetésére kötelező, illetőleg a megítélt kártérítést meghaladó követelést elutasító rendelkezései fellebbezés hiányában jogerőre emelkedtek [a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (rég. Pp.) 228. § (4) bekezdés].

Ezeket a rendelkezéseket a Fővárosi Ítéltábla felülbírálata nem érintette.

A Fővárosi Ítéltábla utal arra, hogy az alperes a fellebbezési határidő leteltét követően előterjesztett beadványában már nem támadhatja alappal az I. rendű felperes javára megítélt nem vagyoni kártérítés összecszerűségét, tekintettel arra, hogy azt a fellebbezésében nem vitatta, és a régi Pp. 247. § (2) bekezdése értelmében a fellebbezési kérelmet az első fokú ítéletnek fellebbezéssel nem érintett részére nem lehet kiterjeszteni.

Az alperes fellebbezése nem megalapozott.

A káresemény bekövetkezése idején hatályos, a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (rég Ptk.) 339. § (1) bekezdése alapján, aki másnak jogellenesen kárt okoz, köteles azt megtéríteni. Mentessül a felelősség alól, ha bizonyítja, hogy úgy járt el, ahogy az az adott helyzetben általában elvárható. A régi Ptk. 355. § (1) bekezdése szerint a kárért felelős személy köteles az eredeti állapotot helyreállítani, ha pedig az nem lehetséges, vagy a károsult azt alapos okból nem kívánja, köteles a károsult vagyoni és nem vagyoni kárát megtéríteni.

A nem vagyoni kár megtérítésére ugyanazok a szabályok vonatkoznak, amelyeket a vagyoni károk esetén is alkalmazni kell, vagyis a kárt - a régi Ptk. 339. § (1) bekezdése és a régi Pp. 164. § (1) bekezdése szerint - a károsultnak megfélelően bizonyítania kell.

Kétségtelen, hogy a személyiséget ért kár valójában megfizethetetlen, a nem vagyoni kártérítés elvi alapjait rögzítő 34/1992. (VI. 1.) AB határozatban foglaltaknak megfélelően a polgári jogi védelem módja - a kártérítés - a sérelemhez képest valójában inadekvát, a kártérítési összeg meghatározásánál a bíróságok józanságának, mértéktartásának és elhivatottságának van szerepe.

A régi Ptk. 355. § (1) bekezdése szerinti nem vagyoni kártérítés intézménye arra szolgál, hogy a károsultaknál a személyiségi jogi - amely nem pusztán egészségromlás lehet - sérelem következtében bekövetkezett hátrányt, életminőségükben beállt negatív irányú változást másnemű előny, pénz nyújtásával kísérelje meg kompenzálni. A nem vagyoni kártérítés összegének meghatározása sosem egzakt módon, hanem mindig bírói mérlegeléssel, az eset összes körülményeinek figyelembevételével történhet, ezen belül figyelemmel kell lenni a károsultat ért nem vagyoni sérelem jellegére, súlyosságára, arra, hogy a károkozó magatartás folytán hogyan változtak a károsult életkörülményei. Összehasonlító adatként kell vizsgálni a károk ár- és értékviszonyokat, valamint a bírói gyakorlat által hasonló esetekben alkalmazott kártérítési összegek nagyságrendjét.

A hozzátartozói nem vagyoni kártérítést megalapozó hátrányok közös vonása, hogy azok a károsulttal valamilyen családi kapcsolatban álló személy elvesztése, vagy súlyos sérülése miatt következnek be. Az egyént mint a család tagját, azáltal éri hátrány, hogy valamely hozzátartozója életét veszttette, és erre visszavezethető ok miatt a család a funkcióit részben vagy egészben nem képes vagy nem megfélelően képes ellátni. A családtag elvesztésével elszenvedett nem vagyoni kár kompenzálásához szükséges kártérítés mértékének meghatározása során az elhunynak a család életében betöltött szerepét kell vizsgálni, továbbá, hogy az igényt megalapozó káresemény milyen hatással volt a károsultat magában foglaló család funkcióinak alakulására, mely funkció és milyen mértékben esett ki, valamint ez milyen változásokat idézett elő a jogosult életvitelében, életminőségében, életének jövőbeni lehetőségeiben, érzelmi és lelki életében. A közeli hozzátartozó, így az édesapa elvesztése a teljes családban éléshez való jogosultság mint az alkotmányos alapjogként is elismert személyhez fűződő jog sérelmét jelenti, nem vagyoni hátrányt okoz. A család

valamely tagja halálát kiváltó káresemény folytán a család integritása szenved sérelmet, sérül a hozzátartozók azon joga, hogy családon belüli szerepüknek megfelelően teljes családban élhessenek.

Az adott esetben nem vitatható, hogy a II. rendű felperesnek is sérült a teljes családban éléshez való joga édesapja halálával. Következtesen ugyanis a bírói gyakorlat abban, hogy a különélő, önálló életvitelt kialakító és külön családot alapító nagykorú gyermek - ettől a tényről függetlenül egy másik viszonylatban, amelyet továbbra is a kölcsönösség és a családkénti összetartozás jellemez - az adott tényállás alapján elszenvedheti a hivatkozott személyiségi jogsértést, és annak folytán olyan hátrányokat, amelyek az életminőségét hátrányosan változtatják meg, figyelemmel arra, hogy a szülő és gyermek viszonylatában általában és véglegesen fennáll az egymásra utaltság, az egymás kölcsönös segítése. Amennyiben ez sérelmet szenved, mint a perbeli esetben, alapos a hozzátartozói igény a nem vagyoni kártérítésre. Az alperes alaptalanul hivatkozott fellebbezésében arra, hogy a II. rendű felperes nem igazolt a perben olyan immateriális hátrányokat, amelyek kompenzálására nem vagyoni kártérítést igényelhet, ugyanis az édesapa elvesztése a nagykorú, különélő gyermek számára önmagában is hátrányos, az adott esetben a perben feltárt adatok ezen túlmenően alátámasztották, hogy a II. rendű felperes szoros kapcsolatot ápolt édesapjával, vállalkozásában is számított édesapja segítségére, illetve szakértői véleménnyel alátámasztott tény, hogy a II. rendű felperesnek édesapja elvesztése pszichés károsodást is okozott.

A nem vagyoni kártérítés összegének meghatározása az elsőfokú bíróság mérlegelésétől függött, amelynek során figyelembe vette a káresemény bekövetkezésekor fennálló ár- és értékviszonyokat, valamint a hasonló nem vagyoni károkat elszenvedő károsultak részére megítélt nem vagyoni kártérítés összegét is. A kellő mértéktartással, helyesen elvégzett mérlegelés alapján az elsőfokú bíróság által megállapított nem vagyoni kártérítés összege nem mutat aránytalanságot, ezért felülmérlegelésre, és a II. rendű felperest megillető kártérítés összegének leszállítására nem volt indok.

A perben feltárt adatok, a tanúk aggálytalan vallomása az I. rendű felperes állításának megfelelően visszaigazolta, hogy férje korábban milyen jellegű tevékenységet végzett el a háztartásban, illetőleg a ház körül, ehhez mérten az elsőfokú bíróság a bizonyítékok helytálló mérlegelésével határozta meg a háztartási kisegítés időszükségletét, és helytállóan foglalt állást úgy, hogy annak - eltűzottnak nem tekinthető - összege a károkozó alperesre áthárítható többletköltség. A Fővárosi Ítéltábla utal arra is, hogy egységes a bírói gyakorlat abban: az a tény, hogy a háztartási kisegítői munkát valamelyik családtag - az adott esetben a II. rendű felperes és családja - végzi, nem jelentheti azt, hogy e körben a károkozó mentesíthető a kártérítési kötelezettség alól, ebben a keretben a segítő családtag, gyermek nem Magyarország Alaptörvénye XVI. cikkének (4) bekezdése szerinti gondoskodási kötelezettségének tesz eleget, hanem azt a tevékenységet végzi el, amelyet a károkozó jogellenes, felróható magatartása hiányában az I. rendű felperes volt házastársa végezne.

Mindezekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a régi Pp. 253. § (2) bekezdése értelmében - a régi Pp. 254. § (3) bekezdése alapján helyes indokaira utalással - hagyta helyben.

Az alperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért köteles a másodfokú eljárásban is alkalmazandó régi Pp. 78. § (1) bekezdése alapján az I-II. rendű felperesek részére a jogi képviselőjük ellátásáért a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2), (5) és (6) bekezdései szerint - a 4/A. §-a alapján áfa figyelembevételével - megállapított ügyvédi munkadíjból álló fellebbezési eljárási költség megfizetésére.

Az Itv. 46. § (1) bekezdése szerinti fellebbezési eljárási illetéket az alperes illetékmentességére [Itv. 5. § (1) bekezdés c) pont] tekintettel a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (1) bekezdése és 14. §-a alapján az állam viseli.

Budapest, 2018. március 9.

. Sággy Mária s.k.
a tanács elnöke

Dr. Kincses Attila s.k.
előadó bíró

Dr. Csordás Csilla s.k.
bíró